

Arrest

nr. 170 189 van 20 juni 2016
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIe KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die verklaren van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 27 juni 2013 hebben ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissingen van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 14 mei 2013 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk verklaard wordt en tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13), alle aan de verzoekende partijen ter kennis gebracht op 28 mei 2013.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 4 april 2016, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 2 mei 2016.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken D. DE BRUYN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat N. AHMADZADAH, die verschijnt voor de verzoekende partijen en van advocaat M. DUBOIS, die *loco* advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. De verzoekende partijen, die verklaren van Afghaanse nationaliteit te zijn, komen op 7 juni 2011 België binnen zonder enig identiteitsdocument, en vragen op dezelfde dag asiel aan. Op 14 december 2011 beslist de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen tot weigering van de vluchtelingenstatus en van de subsidiaire beschermingsstatus. Bij arrest nr. 76 959 van 12 maart 2012 weigert de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) eveneens de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus aan de verzoekende partijen.

1.2. Op 23 maart 2012 neemt de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris, ten aanzien van de eerste verzoeker een beslissing houdende bevel om het grondgebied te verlaten – asielzoeker (bijlage 13quinquies).

1.3. Op 14 juni 2012 dienen de verzoekende partijen een aanvraag in om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenwet). Op 14 mei 2013 wordt de aanvraag onontvankelijk verklaard. Dit is de eerste bestreden beslissing, die aan de verzoekende partijen op 28 mei 2013 ter kennis wordt gebracht. Deze beslissing luidt als volgt:

“(…)

Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 14.06.2012 werd ingediend door :

(…)

in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.

Redenen:

De aangehaalde elementen vormen geen buitengewone omstandigheid waarom de betrokkenen de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kunnen indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland.

Ter ondersteuning van hun aanvraag om machtiging tot verblijf, beroepen betrokkenen zich op de instructie van 19 juli 2009 betreffende de toepassing van artikel 9.3 en artikel 9bis van de wet van 15.12.1980. We merken echter op dat deze vernietigd werd door de Raad van State (RvS arrest 198.769 van 09.12.2009 en arrest 215.571 van 05.10.2011). Bijgevolg zijn de criteria van deze instructie niet meer van toepassing.

Het feit dat betrokkenen sinds 07.06.2011 ononderbroken in België zouden verblijven; zij zich al zeer goed geïntegreerd zouden hebben in ons land, uiteraard omdat zij op een positieve manier zouden willen deelnemen aan onze maatschappij; zij zelf zouden wensen in te staan voor hun inkomen en onafhankelijk te kunnen leven van de staat en zij werkbereid zouden zijn en niets liever zouden doen dan werken; betrokkenen al een hele vrienden en kennissenkring zouden hebben opgebouwd, zij hun leven hier zouden hebben uitgebouwd en het dus duidelijk zou zijn dat zij ook sociale banden met België zouden hebben; al deze elementen erop zouden wijzen dat betrokkenen zich wel degelijk zouden aanpassen aan onze levenswijze, zij zich volledig zouden trachten te integreren en zij heel veel moeite zouden doen en zij eindelijk rust en stabiliteit zouden gevonden hebben, verantwoordt niet dat de aanvraag om machtiging tot verblijf in België wordt ingediend. Bovendien leggen zij hiervan ook geen enkel stavingstuk voor. Indien betrokkenen toch dergelijke bewijzen kunnen voorleggen, kunnen de elementen met betrekking tot de integratie het voorwerp uitmaken van een eventueel onderzoek conform art. 9, al 2 van de wet van 15.12.1980.

Betrokkenen wisten dat hun verblijf slechts voorlopig werd toegestaan in het kader van de asielpprocedure en dat zij bij een negatieve beslissing het land dienden te verlaten. Hun eerste asielaanvraag, ingediend op 07.06.2011, werd afgesloten op 12.03.2012 met de beslissing 'Weigering vluchtelingenstatus en weigering subsidiaire bescherming' door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. Hun tweede procedure, ingediend op 07.09.2012, werd afgesloten op 26.09.2012 met de beslissing 'Weigering van in overwegingname van een asielaanvraag' door de Dienst Vreemdelingenzaken, hun dezelfde dag betekend.

De duur van de procedures - namelijk iets meer dan negen maanden voor de eerste aanvraag en minder dan één maand voor de tweede procedure- was ook niet van die aard dat ze als onredelijk lang kan beschouwd worden.

Betrokkenen beweren dat zij in 2011 naar België zouden zijn gekomen omdat hun leven in gevaar zou zijn en omwille van de veiligheidssituatie in hun land van herkomst. Betrokkenen zouden zich in een humanitaire situatie bevinden omwille van de onmogelijkheid tot terugkeer naar Afghanistan omwille van

hun persoonlijke situatie waardoor zij tot een kwetsbare groep zouden behoren. Ze zouden onmogelijk terug kunnen en zouden vrezen voor hun leven en hun veiligheid zou er niet kunnen gegarandeerd worden. Hoewel het reeds 10 jaar geleden zou zijn sinds de oorlog in Afghanistan zou begonnen zijn, zou er nog lang geen sprake zijn van een stabiele of zelfs maar vreedzame omgeving. De situatie zou onleefbaar zijn, en volgens de International Crisis Group zou dit niet veranderen na de geplande terugtrekking van de internationale machten, eind 2014. Betrokkenen verwijzen naar rapporten en voegen een Annual Report Amnesty International en het artikel 'Talking about talks: toward a political settlement in Afghanistan', International Crisis Group toe. Hieruit zou blijken dat het leven van de burgers in Afghanistan in gevaar zou zijn. De media zou eveneens voldoende aantonen dat de toestand in Afghanistan gewoonweg onhoudbaar zou zijn voor de burgers.

Wat betreft de verwijzing naar rapporten, informatie van de media en dergelijke meer, dit kan niet aanzien worden als een buitengewone omstandigheid daar deze rapporten gaan over de algemene toestand in Afghanistan en betrokkenen geen persoonlijke bewijzen leveren dat hun leven in gevaar zou zijn.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen herinnert eraan dat het louter inroepen van rapporten die op algemene wijze melding maken van de schending van mensenrechten in een land, niet volstaat om te staven dat iedere onderdaan van dat land een risico loopt onderworpen te worden aan marteling of aan onmenselijke of mensonterende behandelingen.

In dit geval constateert de RVV dat, hoewel bronnen melding maken van schendingen van de fundamentele rechten van het individu in het land van herkomst van verzoekende partij, geen enkel middel wordt aangewend dat bewijst dat verzoekende partij persoonlijk een reëel risico zou lopen onderworpen te worden aan ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de wet. » (R.V.V., 27 jul. 2007, nr 1.018).

Wat de vermeende schending van art. 3 van het EVRM betreft dient opgemerkt te worden dat de bescherming verleend via art. 3 van het EVRM slechts in buitengewone gevallen toepassing zal vinden. Hiervoor dienen verzoekers hun beweringen te staven met een begin van bewijs terwijl in casu het enkel bij een bewering blijft en dit niet kan volstaan om een inbreuk uit te maken op het vernoemde artikel 3. De algemene bewering wordt niet toegepast op de eigen situatie. De loutere vermelding van het artikel 3 EVRM volstaat dus niet om als buitengewone omstandigheid weerhouden te worden.

Wat betreft de in het verzoekschrift aangehaalde argumenten die betrekking hebben op de medische toestand van betrokkenen (met name dat Mevrouw A. (...) ernstig ziek zou zijn en dat Amnesty International zou bevestigen dat de gezondheidszorg in Afghanistan niet voldoende beschikbaar zou zijn voor de plaatselijke bevolking en al zeker niet voor vrouwen en dat dit een ernstige dreiging zou vormen voor de fysieke integriteit van Mevrouw) dient opgemerkt te worden dat de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 duidelijk een onderscheid maakt tussen twee verschillende procedures: aan de ene kant het artikel 9bis dat in België verblijvende personen die menen te beschikken over buitengewone omstandigheden om humanitaire redenen een verblijfsmachtiging kunnen aanvragen bij de burgemeester van de plaats waar zij verblijven, aan de andere kant het artikel 9ter als een unieke procedure voor in België verblijvende personen met een medische aandoening. De hier ingeroepen medische elementen vallen buiten de context van artikel 9bis en derhalve kan in dit verzoek aan deze medische argumenten geen verder gevolg worden gegeven (RVV Arrest nr. 75.380 van 17.02.2012 en RVV Arrest nr. 80.233 van 26.04.2012). Betrokkenen hun vorige aanvraag artikel 9ter werd op 03.01.2013 onontvankelijk verklaard. Het staat betrokkenen steeds vrij een nieuwe aanvraag op basis van art 9ter in te dienen zoals bepaald in art 7§1 van het KB van 17 mei 2007 tot vaststelling van de uitvoeringsmodaliteiten van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, zoals gewijzigd door het KB van 24.01.2011 (B.S. 28.01.2011): via aangetekend schrijven bij de Sectie 9ter van de Dienst Humanitaire Regularisaties, Dienst Vreemdelingenzaken, Antwerpsesteenweg 59B te 1000 Brussel.

Wat betreft het aangehaalde argument dat betrokkenen zich in België steeds goed zouden hebben gedragen en dat zij nooit enige inbreuk tegen de openbare orde of veiligheid zouden hebben gepleegd, dient opgemerkt te worden dat van alle vreemdelingen die in België verblijven, verwacht wordt dat zij zich houden aan de in België van kracht zijnde wetgeving.

(...)"

1.4. Op 25 juni 2012 dienen de verzoekende partijen een aanvraag in om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet.

1.4.1. Op 9 oktober 2012 wordt de aanvraag onontvankelijk verklaard. Nadat deze beslissing op 10 december 2012 wordt ingetrokken, stelt de Raad bij arrest nr. 98 928 van 15 maart 2013 de afstand van het geding vast.

1.4.2. Op 3 januari 2013 wordt de aanvraag uit punt 1.4. opnieuw onontvankelijk verklaard. Tegen deze beslissing wordt een beroep tot nietigverklaring ingediend bij de Raad. Deze zaak is gekend onder het nr. 121 763.

1.5. Op 7 september 2012 dienen de verzoekende partijen een tweede asielaanvraag in. Op 26 september 2012 neemt de gemachtigde van bevoegde staatssecretaris de beslissing tot weigering tot in overwegingname van een asielaanvraag (bijlage 13^{quater}).

1.6. Op 14 mei 2013 wordt tevens aan de verzoekende partijen bevel gegeven om het grondgebied te verlaten (bijlage 13). Dit zijn de tweede en de derde bestreden beslissing, die aan de verzoekende partijen ter kennis worden gebracht op 28 mei 2013. De tweede bestreden beslissing, die op dezelfde motieven als de derde bestreden beslissing is gestoeld, luidt als volgt:

“(…)

In uitvoering van de beslissing van L. J. (...), Attaché, gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, wordt aan de genaamde:

(…)

Het bevel gegeven, om ten laatste binnen 30 dagen na de kennisgeving, het grondgebied van België te verlaten, evenals de grondgebieden van de volgende Staten :

Duitsland, Oostenrijk, Denemarken, Spanje, Estland, Finland, Frankrijk, Griekenland, Hongarije, IJsland, Italië, Letland, Liechtenstein, Litouwen, Luxemburg, Malta, Noorwegen, Nederland, Polen, Portugal, Slovenië, Slowakije, Zweden, Zwitserland en Tsjechië, tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

Krachtens artikel 7, eerste lid van de wet van 15 december 1980:

- *2° zij langer in het Rijk verblijft dan de overeenkomstig artikel 6 bepaalde termijn of er niet in slaagt het bewijs te leveren dat deze termijn niet overschreden werd: betrokkene is niet als vluchteling erkend bij beslissing tot 'weigering van in overwegingname van een asielaanvraag' door de Dienst Vreemdelingenzaken op datum van 26.09.2012, haar dezelfde dag betekend. Bovendien kreeg betrokkene op 14.05.2013 een beslissing tot weigering van machtiging tot verblijf in het kader van een aanvraag artikel 9bis.*

(…)”

2. Over de rechtspleging

Aan de verzoekende partijen werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegekend, zodat niet kan worden ingegaan op de vraag van de verwerende partij om de kosten van het geding ten laste te leggen van de verzoekende partijen.

3. Onderzoek van het beroep

3.1.1. In een eerste middel, dat gericht is tegen de eerste bestreden beslissing, voeren de verzoekende partijen de schending aan van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, van de “*motiveringsverplichting zoals bepaald in de wet van 29.07.1991*”, van het redelijkheidsbeginsel en van het zorgvuldigheidsbeginsel. In de uiteenzetting van het middel wordt tevens gewag gemaakt van het rechtszekerheidsbeginsel, van het vertrouwensbeginsel en van het gelijkheidsbeginsel.

Het middel is als volgt onderbouwd:

“Dienst vreemdelingenzaken meent dat de regularisatieaanvraag van verzoekers d.d. 14.06.2012 op basis van artikel 9 bis van de vreemdelingenwet onontvankelijk is.

Redenen:

(…)”

Dat integendeel tot wat door DVZ werd beslist de aanvraag van verzoekers geenszins als onontvankelijk kon worden beschouwd.

Dat de motivering van de bestreden beslissing om verzoekers aanvraag onontvankelijk te verklaren niet afdoende is en in strijd met artikel 9 bis van de vreemdelingenwet.

Verzoekers begrijpen niet waarom DVZ tot deze conclusie komt, en wensen te reageren op de volgende beweringen:

1. De aangehaalde elementen vormen geen buitengewone omstandigheid waarom de betrokkenen de aanvraag om machtiging niet kunnen indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland.

Verzoekers zijn van mening dat hun aanvraag wel degelijk onvankelijk en gegrond moet verklaard worden.

Dat er in hoofde van verzoekers wel degelijk sprake is van buitengewone omstandigheden. Bovendien voegde verzoekers de nodige identiteitsstukken die ervoor zorgen dat hun aanvraag onvankelijk verklaard diende te worden.

Volgens de algemene regel van artikel 9 van de Vreemdelingenwet dient een machtiging tot verblijf te gebeuren bij de Belgische diplomatieke of consulaire post in het land waarvan de vreemdeling de nationaliteit heeft of waar hij of zij een verblijfsrecht heeft. Echter in geval van buitengewone omstandigheden kan een aanvraag tot machtiging van verblijf in België ingediend worden op basis van artikel 9 bis van de vreemdelingenwet (R.v.St. ,nr. 56146; R.v.St. nr. 55204).

De rechtspraak van de Raad van State preciseert dat de term 'circonstances exceptionnelles' gelezen moet worden als 'circonstances extraordinaires' (R.v.St. nr. 60962, 11 juli 1996, T.Vreem.1997, nr. 4, p. 385). Dit betekent dat buitengewone omstandigheden geen omstandigheden van overmacht moeten zijn. Er dient bewezen te worden dat een aanvraag in het buitenland, alle omstandigheden in acht genomen, een buitengewone inspanning zou betekenen voor betrokkenen.

Een buitengewone omstandigheid is niet hetzelfde als overmacht. Het betekent dat het onmogelijk of bijzonder moeilijk is voor de betrokkene om naar zijn land van herkomst te gaan om daar de aanvraag in te dienen.

Bovendien is er geen vereiste dat de buitengewone omstandigheid voor de betrokkene "onvoorzienbaar" is. De buitengewone omstandigheden mogen zelfs deels het gevolg zijn van het gedrag van de betrokkene zelf.

Verzoekers kunnen niet terugkeren naar Afghanistan om daar een regularisatieaanvraag in te dienen, hun leven zou er in gevaar zijn.

Bovendien hebben zij hun leven opgebouwd in België en dient verzoekster medische verzorging te krijgen in België. Het is bij gevolg onmogelijk voor verzoekers om een aanvraag in het land van herkomst in te dienen.

Dat er dus wel degelijk sprake is van buitengewone omstandigheden. Bovendien kunnen verzoekers uit deze motivering niet afleiden waarom DVZ dit niet onderzoekt in zijn bestreden beslissing!

DVZ dient rekening te houden met alle elementen in het dossier en deze afdoende te motiveren!

Dat dit dan ook een schending is van de motiveringsplicht!

Bovendien wensen verzoekers op te merken dat de onontvankelijkheidsbeslissing een flagrante schending uitmaakt van het gelijkheidsbeginsel!

Het gelijkheidsbeginsel houdt in dat een rechtsregel op gelijke wijze wordt toegepast op eenieder die in het toepassingsgebied ervan valt.

Verzoekers dienden een regularisatieaanvraag in op 14.06.2012 en op 14.05.2013 verklaarde verwerende partij de aanvraag onontvankelijk.

Dat verzoekers niet begrijpen waarom zij een onontvankelijkheidsbeslissing kregen naar aanleiding van hun regularisatieaanvraag, terwijl de aanvraag van andere vreemdelingen, onder dezelfde omstandigheden, wel ontvankelijk werden verklaard.

Gelieve in de bijlage voorbeelden te vinden van beslissingen die door DVZ ontvankelijk werden verklaard. Verwerende partij verklaart in deze beslissingen echter niet waarom deze ontvankelijk werden verklaard.

Het is voor verzoekers onbegrijpelijk waarom hun aanvraag onontvankelijk werd verklaard, en de andere aanvraag wel ten gronde werd behandeld.

Dat dit totaal onbegrijpelijk is voor verzoekers en een schending is van het gelijkheidsbeginsel !

2. Ter ondersteuning van hun aanvraag om machtiging tot verblijf beroepen betrokkenen zich op de instructie van 19 juli 2009 betreffende de toepassing van art 9.3 en art 9bis van de wet van 15.12.1980. We merken echter op dat deze vernietigd werd door de Raad van State (RvS arrest 198.769 van 09.12.2009 en arrest 215.571 van 05.10.2011) Bijgevolg zijn de criteria van deze instructie niet meer van toepassing.

Verzoekers dienden 14.06.2012 een regularisatieaanvraag in, op basis van de instructie dd. 19.07.2009

Hoewel de instructie vernietigd werd door de Raad van State, zou de minister, thans de staatssecretaris, in haar discretionaire bevoegdheid de instructie blijven toepassen.

Het volgende werd ook gepubliceerd op de website van Kruispunt-Migratie in samenspraak met DVZ en kabinet van staatssecretaris De Block:

Sinds november 2011 heeft de Dienst Vreemdelingenzaken de motivering gewijzigd van negatieve beslissingen over een regularisatie-aanvraag (artikel 9bis Vreemdelingenwet). In negatieve beslissingen staat voortaan dat de criteria van de instructie van 19/7/2009 niet meer van toepassing zijn, aangezien deze instructie vernietigd werd door de Raad van State (RvSt arrest 198.769 van 9/12/2009, en RvSt arrest nr. 215.571 van 5/10/2011).

Nochtans bevestigen zowel kabinet De Block als directie van DVZ nu dat de criteria van de instructie nog steeds gelden voor wie eraan voldoet. Het afgesproken beleid wordt uitgevoerd tot wanneer een nieuw regularisatiebeleid wordt bekend gemaakt.

Volgens het arrest van de Raad van State van 5/10/2011 mogen de DVZ en de staatssecretaris geen bindende voorwaarden (in de zin van dwingend toe te passen regels) toevoegen aan artikel 9bis Vw. De DVZ en de staatssecretaris hebben ten gronde een discretionaire bevoegdheid om regularisatie toe te staan of te weigeren: zij moeten hun appreciatiemogelijkheid behouden.

° Zij kunnen dus nog altijd regularisaties toestaan volgens eigen criteria. Zowel kabinet De Block als directie van DVZ lieten recent aan het Kruispunt M-I weten dat de criteria van de instructie nog steeds gelden voor wie eraan voldoet. Dat blijkt ook uit de positieve beslissingen die nog genomen worden. Wie voldoet aan de criteria van 19/7/2009 mag blijven vertrouwen dat deze worden toegepast, tot wanneer de regering eventueel een ander beleid zou meedelen: dat volgt uit het vertrouwensbeginsel en het behoorlijk bestuur.

° Maar ook aanvragen die niet aan de criteria van de instructie voldoen, moeten op hun waarde beoordeeld en gemotiveerd worden. De criteria van de instructie zijn op zichzelf geen voldoende reden om een aanvraag af te wijzen. Dat verklaart de gewijzigde motiveringen van negatieve beslissingen.

Hieruit volgt dus dat het redelijkheidsbeginsel geschonden is!

"Het redelijkheidsbeginsel is geschonden wanneer het bestuursorgaan op évidente wijze een onjuist gebruik van zijn beleidsvrijheid heeft gemaakt, maw wanneer het bestuur kennelijk onredelijk heeft gehandeld"¹

Er werd op alle mogelijke manieren zowel media als officiële berichtgeving duidelijk gemaakt dat de instructie zou blijven gelden, in dit dossier wordt op geen enkele wijze rekening gehouden met de instructie.

In arrest nr. 198.769 van 9 december 2009 vernietigt de Raad van State de regularisatieinstructie van 19 juli 2009.²

Er is tot op heden geen enkele mededeling van DVZ of de Staatssecretaris geweest waarin bevestigd wordt dat de criteria niet meer mogen aangehaald worden. Integendeel, zolang er geen nieuwe richtlijn is mogen ze aangehaald worden.

Bovendien betekent dit dat alle vreemdelingen die een aanvraag in toepassing van artikel 9 bis, zich baserend op de instructie d.d. 19.07.2009, hebben ingediend en een verblijfskaart hebben bekomen, zijnde beperkte duur op basis van hun arbeidsmarkt zijnde onbeperkte duur op basis van hun ononderbroken verblijf van meer dan 5 jaar, dat ze allemaal een nieuwe beslissing moeten krijgen waarin DVZ meedeelt dat zij een verkeerde beslissing hebben genomen. Dat de beslissingen in het verleden gebaseerd waren op een instructie die vernietigd was en dat ze toch geen recht hebben op verblijf!

Via de media werd de instructie op alle mogelijke manieren bekend gemaakt. Dat DVZ op verschillende manieren dit zelf publiek heeft gemaakt. Dit betekent dat de instructie niet meer een interne beleidslijn was maar ook een instructie voor de vreemdelingen zelf waarop zij zich konden baseren.

In 2010 vroegen vroegen 36.848 mensen regularisatie aan³

De minister van Binnenlandse Zaken keurde in 2010 15.426 regularisatiedossiers goed. Alles samen gaat het om 24.199 personen. Het gaat om verschillende types regularisatie:

- ° op medische gronden*
- ° lange asielprocedures*
- ° humanitaire redenen*
- ° de illegaal verblijvende ouders van een Belgisch kinderen*

Dit betekent dus dat voor 2010 alleen al de 15.426 regularisatiedossiers opnieuw moeten bekeken worden.

Dat op de website van binnenlandse zaken het volgende werd gepubliceerd : Aanvragen Om Machtiging Tot Verblijf Voor Humanitaire Redenen Statistische Gegevens- Dienstjaar 2011

Dat wij kunnen vaststellen dat er nooit eerder zoveel geregularisierde personen waren dan in 2009 en 2010! Dat van de 24 199 mensen die op basis van 2.8A en 2.8B een aanvraag indienden 15.426 werkelijk ook geregulariseerd werden!

Dit is duidelijk een schending van het gelijkheidsbeginsel en het rechtszekerheidsbeginsel!

De aanvragen die ingediend werden tussen 15.09.2009 en 15.12.2009 en onmiddellijk behandeld werden op basis van de instructies ontvankelijk en gegrond verklaard.

Bovendien neemt DVZ nog altijd beslissingen waarin nog steeds verwezen wordt naar de instructie en de mogelijkheid wordt gegeven om een arbeidskaart B aan te vragen. Wij kunnen tientallen voorbeelden voorleggen waarin dit het geval is.

Dat dan ook het gelijkheidsbeginsel dient gerespecteerd te worden en de bestreden beslissing dan ook een schending is van het gelijkheidsbeginsel!

Schending van het gelijkheidsbeginsel is slechts denkbaar, zo stelt de Raad van State uitdrukkelijk, wanneer de overheid optreedt ter uitoefening van een discretionaire bevoegdheid. In een arrest van 13 juli 1990 werd dit als volgt uitgelegd: "dat zulk een schending immers hierin bestaat dat de overheid ter zake beslissingsrecht heeft, zonder een deugdelijke reden te doen gelden aan de ene burger geeft of oplegt, wat ze de andere burger niet geeft of oplegt" ⁴

In casu hoewel de instructie reeds in december 2009 vernietigd werd, bleef DVZ dat toepassen en zelfs op basis hiervan verblijfsmachtigingen toekennen.

Dat wij uit het voorgaande kunnen afleiden dat de richtlijn op 11 december 2009 werd bekendgemaakt door toenmalige staatssecretaris bevoegd voor asiel en migratie M. Wathelet en deze nog steeds gelden daar er geen andere instructie en/of richtlijn bekendgemaakt werd.

3. Het feit dat betrokkene sinds 07.06.2011 ononderbroken in België zouden verblijven; zij zich al zeer goed geïntegreerd zouden hebben in ons land, uiteraard omdat zij op een positieve manier zouden willen deelnemen aan onze maatschappij; zij zelf zouden wensen in te staan voor hun inkomen en onafhankelijk te kunnen leven van de staat en zij werkbereid zouden zijn en niets liever zouden doen dan werken; betrokkenen al een hele vrienden en kennissenkring zouden hebben opgebouwd, zij hun leven hier zouden hebben uitgebouwd en het dus duidelijk zou zijn dat zij ook sociale banden met België zouden hebben; al deze elementen erop zouden wijzen dat betrokkenen zich wel degelijk zouden aanpassen aan onze levenswijze, zij zich volledig zouden trachten te integreren en zij heel veel moeite zouden doen en zij eindelijk rust en stabiliteit zouden gevonden hebben, verantwoordt niet dat de aanvraag om machtiging tot verblijf in België wordt ingediend. Bovendien leggen zij hiervan ook geen enkel stavingstuk voor. Indien betrokkenen toch dergelijke bewijzen kunnen voorleggen, kunnen de elementen met betrekking tot de integratie het voorwerp uitmaken van een eventueel onderzoek conform art 9, al 2 van de wet van 15.12.1980.

Dat verzoekers van mening zijn, dat er wel degelijk sprake is van buitengewone omstandigheden (zie voorgaande), waardoor de gegrondheid van hun aanvraag onderzocht diende te worden.

Bovendien kunnen verzoekers op geen enkele manier uit het voorgaande afleiden waarom hun langdurig verblijf en hun integratie geen buitengewone omstandigheid kunnen uitmaken en vervolgens niet kunnen leiden tot regularisatie.

DVZ dient minstens te motiveren waarom hun integratie en langdurig verblijf geen buitengewone omstandigheid uitmaken.

Door middel van deze zin kan DVZ alle aanvragen weigeren. Een aanvraag 9bis is nog altijd een aanvraag om humanitaire redenen ! ! Men dient rekening te houden met het geheel van elementen, aangehaald door verzoekers!

Dit werd eveneens bevestigd in het arrest nr 80 255 van 26 april 2012 van uw raad.

"... De verwerende partij blijft namelijk in gebreke te verduidelijken waarom zij redelijkerwijze niet kan inzien waarom deze elementen een regularisatie rechtvaardigen", te meer dat zij zelf in de eerste bestreden beslissing onmiddellijk hierop poneert dat "integratie in de Belgische maatschappij en een langdurig verblijf (...) een reden (kunnen) zijn om betrokkene een verblijf toe te kennen".

Zij dient de rechtsonderhorige echter wel afdoende te verduidelijken hoe zij deze appreciatie bevoegdheid aanwendt en waarom diens argumenten geen aanleiding kunnen geven tot de toekenning van een verblijfsmachtiging...

Dit is ... geen afdoende draagkrachtige motivering"

Dat uit het voorgaande dus blijkt dat de formele motiveringsplicht geschonden is.

De verwerende partij moet motiveren waarom de integratie geen buitengewone omstandigheid kan vormen.

Het getuigt van een eenzijdige interpretatie van DVZ om de opgebouwde integratie en het langdurig verblijf van verzoekers louter te willen beoordelen in het kader van het gegrondheidsonderzoek.

Waarom kan de opgebouwde integratie en het langdurig verblijf niet in overweging genomen worden in zowel het ontvankelijkheidsonderzoek als het gegrondheidsonderzoek?!

Dat dit alles een schending is van de wet van 29.07.1991 namelijk een schending van de formele motiveringsplicht.

4. Betrokkenen wisten dat hun verblijf slechts voorlopig werd toegestaan in het kader van de asielpprocedure en dat zij bij een negatieve beslissing het land diende te verlaten. Hun eerste asielaanvraag, ingediend op 07.06.2011 werd afgesloten op 12.03.2012 met beslissing 'Weigering

vluchtelingenstatus en weigering subsidiaire bescherming' door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. Hun tweede procedure, ingediend op 07.09.2012, werd afgesloten op 26.09.2012 met de beslissing 'Weigering inoverwegingname van een asielaanvraag' door de Dienst Vreemdelingenzaken, hun dezelfde dag betekend.

De duur van de procedures - namelijk iets meer dan negen maanden voor de eerste aanvraag en minder dan één maand voor de tweede procedure- was ook niet van die aard dat ze als onredelijk lang kan beschouwd worden.

Dat verzoekers er steeds alles aan gedaan hebben om legaal verblijf te bemachtigen. Verzoekers kunnen niet terugkeren naar hun land van herkomst!

Indien verzoekers terug dienen te keren naar hun land van herkomst zal art 3 van het EVRM geschonden worden.

Zoals uit het bovenstaande blijkt, is er wel degelijk sprake van buitengewone omstandigheden, waardoor de regularisatieaanvraag van verzoekers in België werd ingediend.

Dat deze stelling door DVZ getuigt van een gebrekkig onderzoek naar het dossier van verzoekers!

In eerste instantie wensen verzoekers op te merken dat zij gekozen hebben voor illegaal verblijf in België omwille van het feit dat hun veiligheid er gegarandeerd kan worden.

Verzoekers hebben het recht om te wachten op een beslissing in hun procedure inzake de aanvraag op basis van art 9ter van de Vreemdelingenwet. Door de duur hiervan, zijn er wel degelijk buitengewone omstandigheden ontstaan en wordt de ratio legis van artikel 9 bis geschonden door hier geen rekening mee te houden.

Door middel van deze zin kan DVZ alle aanvragen weigeren. Een aanvraag 9bis is nog altijd een aanvraag om humanitaire redenen ! !

Dit werd eveneens bevestigd in het arrest nr 80 255 van 26 april 2012 van uw raad.

"... De verwerende partij blijft namelijk in gebreke te verduidelijken waarom zij "redelijkerwijze niet kan inzien waarom deze elementen een regularisatie rechtvaardigen te meer dat zij zelf in de eerste bestreden beslissing onmiddellijk hierop poneert dat "integratie in de Belgische maatschappij en een langdurig verblijf (...) een reden (kunnen) zijn om betrokkene een verblijf toe te kennen".

Zij dient de rechtsonderhorige echter wel afdoende te verduidelijken hoe zij deze appreciatie bevoegdheid aanwendt en waarom diens argumenten geen aanleiding kunnen geven tot de toekenning van een verblijfsmachtiging...

Dit is ... geen afdoende draagkrachtige motivering"

Dat uit het voorgaande dus blijkt dat de formele motiveringsplicht geschonden is.

De verwerende partij moet motiveren waarom de integratie geen buitengewone omstandigheid kan vormen en uiteindelijk niet kan leiden tot regularisatie.

Dat dit alles een schending is van de wet van 29.07.1991 namelijk een schending van de formele motiveringsplicht.

Dat DVZ hiermee nogmaals de motiveringsplicht schendt. Waarom kan een langdurig verblijf en al deze tekenen van integratie geen reden zijn om betrokkenen een verblijf toe te kennen?

Indien verwerende partij van mening is dat zij hier geen rekening mee dienen te houden, dienen zij te motiveren WAAROM niet! Louter stellen dat dit niet in overweging kan genomen worden als buitengewone omstandigheid volstaat niet!

5. Betrokkenen beweren dat zij in 2011 naar België zouden zijn gekomen omdat hun leven in gevaar zou zijn en omwille van de veiligheidssituatie in hun land van herkomst. Betrokkenen zouden zich in een humanitaire situatie bevinden omwille van de onmogelijkheid tot terugkeer naar Afghanistan omwille van hun persoonlijke situatie waardoor zij tot een kwetsbare groep zouden behoren. Ze zouden onmogelijk terug kunnen en zouden vrezen voor hun leven en hun veiligheid zou er niet kunnen gegarandeerd

worden. Hoewel het reeds 10 jaar geleden zou zijn sinds de oorlog in Afghanistan zou begonnen zijn, zou er nog lang geen sprake zijn van een stabiele of zelfs maar vreedzame omgeving. De situatie zou onleefbaar zijn, en volgens de International Crisis Group zou dit niet veranderen na de geplande terugtrekking van de internationale machten, eind 2014. Betrokkenen verwijzen naar rapporten en voegen een Annual Report Amnesty International en het artikel 'Talking about talks: toward a political settlement in Afghanistan', International Crisis Group toe. Hieruit zou blijken dat het leven van de burgers in Afghanistan in gevaar zou zijn. De media zou eveneens voldoende aantonen dat de toestand in Afghanistan gewoonweg onhoudbaar zou zijn voor de burgers.

Wat betreft de verwijzing naar rapporten, informatie van de media en dergelijke meer, dit kan niet aanzien worden als een buitengewone omstandigheid daar deze rapporten gaan over de algemene toestand in Afghanistan en betrokkenen geen persoonlijke bewijzen leveren dat hun leven in gevaar zou zijn.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen herinnert eraan dat het louter inroepen van rapporten die op algemene wijze melding maken van de schending van mensenrechten in een land, niet volstaat om te staven dat iedere onderdaan van dat land een risico loopt onderworpen te worden aan marteling of aan onmenselijke of mensonterende behandelingen.

In dit geval constateert de RVV dat, hoewel bronnen melding maken van schendingen van de fundamentele rechten van het individu in het land van herkomst van verzoekende partij, geen enkel middel wordt aangewend dat bewijst dat verzoekende partij persoonlijk een reëel risico zou lopen onderworpen te worden aan ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de wet. (R.V.V., 27 jul. 2007, nr 1.018).

Verzoekers zijn al geruime tijd niet meer in hun land van herkomst geweest.

Zij hebben schrik dat zij slachtoffer zullen zijn van foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing in hun land van herkomst of ernstige bedreiging van hun leven of persoon riskeren als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Bovendien kunnen verzoekers dit niet toepassen op hun persoonlijke situatie, zij kunnen immers niet terugkeren naar hun land van herkomst! Zij zijn Afghanistan ontvlucht uit schrik voor hun leven!

Dat zij onmogelijk kunnen terugkeren om aan DVZ te bewijzen wat de gevolgen zouden kunnen zijn, dat men hier dus altijd spreekt van een hypothetische situatie.

Dat zij dan ook onder de bescherming valt van art 3 EVRM. Verzoekers begrijpen niet waarom dit niet beschouwd kan worden als een buitengewone omstandigheid.

Dat verzoekers wel degelijk nieuwe elementen naar voren brengen om de huidige situatie in Afghanistan te verduidelijken, dat DVZ op zijn minst de situatie in hun land van herkomst dient te onderzoeken.

DVZ schendt flagrant het zorgvuldigheidsbeginsel door niet te onderzoeken of verzoekers al dan niet kunnen terugkeren naar hun land van herkomst.

DVZ merkt op dat verzoekers het gevaar voor de schending van art 3 van het EVRM dienen te bewijzen. Verzoekers wensen op te merken dat uit de vele recente media wel degelijk blijkt dat de situatie in Afghanistan nog steeds levensgevaarlijk is.

Verzoekers zijn al geruime tijd niet meer in hun land van herkomst geweest.

Er wordt gesteld dat betrokkenen geen gegronde vrees voor gevaar van schending van art 3 EVRM kan voorleggen.

Artikel 3 van het EVRM omvat het volgende: "Niemand mag worden onderworpen aan folteringen noch aan onmenselijke of vernederende behandelingen of straffen".

Bovendien kunnen verzoekers niet in concreto aantonen dat hun leven in gevaar is mochten zij terugkeren naar hun land van herkomst!

Zij kunnen alleen maar afgaan op de mediaberichtgeving om hun gegronde vrees te kunnen staven. Dat het onredelijk is van DVZ om concrete bewijzen te vragen, immers indien zij concrete bewijzen willen verzamelen, is hun leven in gevaar!

Dat uit de bijgevoegde mediaberichtgeving blijkt dat de situatie in Afghanistan nog niet onder controle is.

Het is niet redelijk van DVZ om te verwachten dat zij hun leven in gevaar brengen, zodat zij kunnen aantonen dat er een reële dreiging is voor hun fysieke integriteit.

6. Wat de vermeende schending van art 3 van het EVRM betreft dient opgemerkt te worden dat de bescherming verleend via art 3 van het EVRM slechts in buitengewone gevallen toepassing zal vinden. Hiervoor dienen verzoekers hun beweringen te staven met een begin van bewijs terwijl in casu het enkel bij een bewering blijft en dit niet kan volstaan om een inbreuk uit te maken op het voornoemde artikel 3. De algemene bewering wordt niet toegepast op de eigen situatie. De loutere vermelding van het artikel 3 EVRM volstaat dus niet om als buitengewone omstandigheid aanvaard te worden.

Verzoekers bevinden zich eveneens in buitengewone omstandigheden daar een terugkeer naar Afghanistan een schending zou uitmaken van artikel 3 van het EVRM. Artikel 3 van het EVRM omvat het volgende: " Niemand mag worden onderworpen aan foltering en noch aan onmenselijke of vernederende behandelingen of straffen".

Wanneer verzoekers zouden moeten terugkeren zal artikel 3 van het EVRM geschonden worden.

Elke staat heeft een beschermingsplicht t.o.v. mensen die foltering en mensonwaardige behandeling dienen te ondergaan. Dit betekent dat niemand in een onherstelbare toestand van reëel gevaar daartoe geplaatst wordt, ook al is het buiten de jurisdictie van die staat zelf. (Arrest Kirkwood (19479/83), 12 maart 1984).

Het staat niet ter discussie dat de huidige situatie te Afghanistan nog steeds zeer precair is voor de burgers die er, wonen en dat zij nog steeds vrezen voor hun leven indien zij dienen terug te keren.

Het is onverantwoord om in dergelijke omstandigheden burgers terug te sturen en hen bloot te stellen aan dergelijke gevaarlijke situaties.

Verzoekers zijn uit hun land van herkomst gevlucht omwille van problemen. Indien zij terugkeren naar hun land van herkomst zal artikel 3 van het EVRM geschonden worden.

Voor cliënten die de Afghaanse nationaliteit hebben is het onmogelijk om terug te keren naar hun land van herkomst.

Immers zij zijn uit het land gevlucht en zijn er al geruime tijd niet meer geweest. Zij kunnen bijgevolg dus ook niet terugkeren!

Hoe kunnen zij geacht worden terug een leven op te bouwen in Afghanistan, als zij daar al geruime tijd niet meer geweest zijn??

Zij hebben schrik dat zij slachtoffer zullen zijn van foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing in hun land van herkomst of ernstige bedreiging van hun leven of persoon riskeren als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Dat zij dan ook onder de bescherming valt van art 3 EVRM. Verzoekers begrijpen niet waarom dit niet beschouwd kan worden als een buitengewone omstandigheid.

7. Wat betreft de in het verzoekschrift aangehaalde argumenten die betrekking hebben op de medische toestand van betrokkenen (met name dat Mevrouw A. (...) ernstig ziek zou zijn en dat Amnesty International zou bevestigen dat de gezondheidszorg in Afghanistan niet voldoende beschikbaar zou zijn voor de plaatselijke bevolking en al zeker niet voor vrouwen en dat dit een ernstige dreiging zou vormen voor de fysieke integriteit van mevrouw.) dient opgemerkt te worden dat de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 duidelijk een onderscheid maakt tussen twee verschillende procedures: langs de ene kant het artikel 9bis dat in België verblijvende personen die

menen te beschikken over buitengewone omstandigheden om humanitaire redenen een verblijfsmachtiging kunnen aanvragen bij de burgemeester van de plaats waar zij verblijven, aan de andere kant het artikel 9ter als een unieke procedure voor in België verblijvende personen met een medische aandoening. De hier ingeroepen medische elementen vallen buiten de context van artikel 9bis en derhalve kan in dit verzoek aan deze medische argumenten geen verder gevolg worden gegeven (RVV Arrest nr. 75.380 van 17.02.2012 en RVV arrest nr 80.233 van 26.04.2012). Betrokkenen hun vorige aanvraag artikel 9ter werd op 03.01.2013 onontvankelijk verklaard. Het staat betrokkene steeds vrij een nieuwe aanvraag op basis van artikel 9ter in te dienen zoals bepaald in art 7§1 van het KB van 17 mei 2007 tot vaststelling van de uitvoeringsmodaliteiten van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van december 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, zoals gewijzigd door het KB van 24.01.2011 (B.S. 28.01.2011): via aangetekend schrijven bij de Sectie 9ter van de Dienst Humanitaire Regalisaties, Dienst Vreemdelingenzaken, Antwerpsesteenweg 59B te 1000 Brussel.

Dat verzoekers zeer goed op de hoogte zijn van het feit dat er twee verschillende soorten procedures zijn om geregulariseerd te worden. Dit is ook de reden dat zij een aanvraag op basis van art 9ter indienden.

Toch zijn verzoekers van mening dat deze elementen wel degelijk in overweging dienen genomen te worden inzake hun aanvraag op basis van art 9bis van de vreemdelingenwet.

De medische toestand van verzoekster maakt immers een buitengewone omstandigheid uit, waardoor verzoekers hun aanvraag niet in het buitenland kunnen indienen.

Verzoekster is ernstig ziek en heeft de juiste medische ondersteuning nodig, die zij in haar land van herkomst niet kan krijgen. Integendeel tot wat DVZ stelt, dienen zij hier wel degelijk rekening mee te houden in de beoordeling van hun aanvraag.

Het feit dat zij dit weigeren te doen, maakt een schending uit van het zorgvuldigheidsbeginsel EN het motiveringsbeginsel.

A.M.M.M Bors omschrijft het zorgvuldigheidsbeginsel als volgt: "De plicht van de overheid tot zorgvuldige feiten- en informatievergaring tijdens de voorbereidende fase en de plicht alle aspecten of belangen van een dossier in ogenschouw te nemen met het oog op een zorgvuldige besluitvorming."⁵

DVZ dient rekening te houden met ALLE elementen in het dossier alvorens een beslissing te nemen, en dus eveneens met het feit dat verzoekster ernstig ziek is.

DVZ schendt eveneens de motiveringsplicht.

De materiële motiveringplicht gebiedt dat iedere bestuurshandeling gedragen wordt door motieven die in rechte en in feite aanvaardbaar zijn. De motieven moeten bijgevolg minstens kenbaar, feitelijk juist en draagkrachtig zijn. (dit wil zeggen de beslissing rechtens kunnen dragen en verantwoorden).⁶

Indien DVZ van mening is dat zij geen rekening dienen te houden met de medische toestand van verzoekster, dienen zij dit uitgebreid en gefundeerd te motiveren. Verzoekster kan uit de bestreden beslissing op geen enkele manier afleiden waarom DVZ geen rekening heeft gehouden met het feit dat verzoekster ernstig ziek is en dit een buitengewone omstandigheid vormt.

Bovendien getuigt bovenstaande stelling nogmaals van de onzorgvuldigheid waarmee verwerende partij het dossier van verzoekers heeft onderzocht.

In tegenstelling tot wat DVZ stelt, werd de procedure inzake de aanvraag 9ter geenszins afgesloten op 03.01.2013. Er werd een onontvankelijkheidsbeslissing genomen m.b.t. deze aanvraag, doch verzoekers gingen in beroep en de procedure is momenteel nog lopende.

Dat verwerende partij dus wel degelijk rekening diende te houden met de medische toestand van verzoekster!

Bijgevolg,

Dat verzoekers van mening zijn dat zij voldoende hebben aangetoond dat er wel degelijk sprake is van buitengewone omstandigheden, en dat zij van mening zijn dat hun regularisatieaanvraag ten gronde behandeld moest worden.

*Immers, artikel 9 bis van de vreemdelingenwet bepaalt het volgende:
(...)*

Dat verzoekers van mening zijn, dat zij volledig aan deze voorwaarden voldoen en bijgevolg een regularisatieaanvraag op basis van art 9bis indienden.

Als dvz twijfelde aan de lokale verankering van verzoekers dan dienden zij te verschijnen voor de commissie voor advies.

In individuele gevallen waarin de DVZ niet meteen kan beslissen, kan de bevoegde minister (staatssecretaris) eerst een advies vragen aan de Commissie van Advies voor Vreemdelingen (art. 32 Verblijfswet en KB van 28 juli 1981).

Er zijn nieuwe leden van deze Commissie (CAV) benoemd door het K.B. van 4/2/2010. De CAV bestaat uit een magistraat, een advocaat en een vertegenwoordiger van een organisatie. De Dienst Vreemdelingenzaken verzorgt het secretariaat van de CAV maar neemt niet deel aan haar beraadslagingen.

De vreemdeling (regularisatie-aanvrager) kan uit de lijst van benoemde organisaties kiezen welke organisatie in zijn dossier moet zetelen in de CAV; hij kan ook kiezen of de hoorzitting in het Nederlands of in het Frans gebeurt; en hij kan zijn eigen advocaat (en tolk) meenemen naar de zitting. De aanvrager wordt dan persoonlijk opgeroepen voor een hoorzitting waarbij de CAV bestaat uit drie leden: een benoemde magistraat, een benoemde advocaat, en de gekozen benoemde organisatie.

De CAV geeft een gemotiveerd advies over de regularisatie-aanvraag maar uiteindelijk beslist de bevoegde minister (staatssecretaris).

Dat in dit dossier de minister of zijn gemachtigde enkel rekening heeft gehouden met één factor, nl. het feit dat verzoekers hun aanvraag in Afghanistan zouden hebben kunnen indienen.

Dat de staatssecretaris of haar gemachtigde dus helemaal geen rekening heeft gehouden met het geheel van feitelijke elementen! !

Dat uit het voorgaande dus blijkt dat het dossier zou moeten voorgelegd zijn aan de Commissie van Advies voor Vreemdelingen.

Dat indien verzoekers gehoord zouden geweest zijn men duidelijk had kunnen vaststellen dat zij zeer goed Nederlands spreken, zeer goed onze gewoontes kennen en zich uitstekend hebben aangepast in onze maatschappij. Dat zij ondertussen volledig geïntegreerd zijn.

Dat verzoekers van mening zijn dat zij aan de voorwaarden voldoen om geregulariseerd te worden op basis van artikel 9 bis van de vreemdelingenwet.

Dat er wel degelijk sprake is van buitengewone omstandigheden (zie voorgaande) en dat verzoekers wel degelijk voldoen aan de basisvoorwaarden waardoor de aanvraag van verzoekers ten gronde moest behandeld worden.

Dat de beslissing van dienst vreemdelingenzaken aldus een gebrek vertoont door hier geen rekening mee te houden en zij zich duidelijk vergissen in dit dossier en een en ander over het hoofd hebben gezien.

De bestreden beslissing schendt aldus de motiveringsverplichting in de zin van de wet van 29 juli 1991 en bovendien ook het redelijkheidbeginsel en zorgvuldigheidsbeginsel en gelijkheidsbeginsel.

In gelijkaardige dossiers verklaart DVZ de aanvragen wel gegrond en houdt men rekening met alle aangehaalde elementen.

Hoewel de instructie vernietigd werd door de Raad van State, zou de minister, thans de staatssecretaris, in haar discretionaire bevoegdheid de instructie blijven toepassen. (zie voorgaande)

Dat verzoekers volledig aan deze voorwaarden voldoen en bijgevolg geregulariseerd dienen te worden!

Bovendien is het voor verzoekers niet duidelijk WAAROM DVZ hier geen rekening mee houdt in haar beslissing. Indien DVZ van mening is dat deze criteria niet van toepassing zijn op verzoekers, dienen zij op zijn minst te motiveren waarom niet aangezien zij nog steeds over de discretionaire bevoegdheid beschikken om deze toe te passen.

Gezien men immers zo het gelijkheidsbeginsel schendt daar men tot op heden en op basis van deze instructie die men omwille van zijn discretionaire bevoegdheid toepast, positieve beslissingen blijft nemen.

We kunnen immers menige voorbeelden voorleggen van situaties waarin DVZ tot op heden nog beslissingen neemt, naar aanleiding en op basis van de "zogezegd vernietigde" instructie.

Gelieve in de bijlage (zie stuk5), alvast enkele concrete voorbeelden terug te vinden van zo'n beslissing. Op 04.03.2013 (3dagen voor deze beslissing) mochten we nog dergelijke instructie ontvangen.

Clënten kregen een beslissing van DVZ die enkel en alleen kan voortvloeien uit de instructie van 19.07.2009. Zoals duidelijk aangeduid in bijgevoegde stukken, werden deze beslissingen genomen op basis van de criteria zoals gesteld in punt 2.8B van de instructie.

Verzoekers begrijpen niet waarom deze instructie wel van toepassing is op het ene dossier, en dan weer niet in het andere.

Dat dit een flagrante schending uitmaakt van het gelijkheidsbeginsel!

Dat dan ook het gelijkheidsbeginsel dient gerespecteerd te worden en de bestreden beslissing dan ook een schending is van het gelijkheidsbeginsel!

Verzoekers voldoen aan de voorwaarden zoals ze gesteld zijn in de instructie d.d. 19.07.2009, met name prangende humanitaire situatie.

Dat DVZ bij het nemen van haar beslissing hier geen rekening mee heeft gehouden !Dat de beslissing van dienst vreemdelingenzaken aldus een gebrek vertoont door hier geen rekening mee te houden.

Dat verzoekers helemaal niet inzien waarom men weigert rekening te houden met ALLE elementen in het dossier van verzoekers.

Dat verzoekers dan ook menen dat hun aanvraag niet op een zorgvuldige wijze werd behandeld.

Het lijkt alsof verwerende partij uit het oog is verloren dat een aanvraag op basis van artikel 9bis nog steeds een aanvraag is op basis van humanitaire redenen! Uit de bestreden beslissing blijkt zeer duidelijk dat de ratio legis van art 9bis geschonden is door DVZ.

Verwerende partij dient immers rekening te houden met ALLE elementen in het dossier van verzoekers, waaronder hun langdurig verblijf, het feit dat verzoekers geen strafbare pleiten hebben gepleegd, de medische toestand van verzoekster, ...

Dat verzoekers dan ook vragen huidige beslissing te willen schorsen en vernietigen omwille van het feit dat deze een schending uitmaakt van het redelijkheidsbeginsel, het gelijkheidsbeginsel, het rechtszekerheidsbeginsel en de motiveringsplicht."

3.1.2. De verwerende partij antwoordt hierop als volgt in haar nota met opmerkingen:

"In een enig middel stelt verzoekende partij de schending voor van artikel 9bis van de Wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, van de motiveringsverplichting zoals bepaald in de Wet van 29 juli 1991 betreffende

de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van het gelijkheidsbeginsel, van het redelijkheidsbeginsel, van het zorgvuldigheidsbeginsel en van artikel 3 EVRM.

Zij is van mening dat er sprake is van buitengewone omstandigheden, dat het voor haar onmogelijk is om een aanvraag in te dienen in Afghanistan, omdat haar leven er in gevaar zou zijn.

Zij betoogt dat de Dienst Vreemdelingenzaken die buitengewone omstandigheden niet onderzocht zou hebben en dat er in de bestreden beslissing niet gemotiveerd zou zijn waarom die buitengewone omstandigheden niet onderzocht zouden zijn.

Verder voert zij aan dat zij haar leven heeft opgebouwd in België, dat zij hier langdurig verblijft, dat zij hier geïntegreerd is en dat zij hier medische verzorging dient te krijgen. Er zou door de Dienst Vreemdelingenzaken niet gemotiveerd worden waarom die elementen geen bijzonder omstandigheden uitmaken.

Haar medische toestand zou een buitengewone omstandigheid uitmaken die ook in overweging zou moeten worden genomen bij haar 9bis aanvraag.

Het gelijkheidsbeginsel zou geschonden zijn, omdat de regularisatie-aanvraag van andere vreemdelingen onder dezelfde omstandigheden, wel ontvankelijk verklaard zou zijn.

Zij betoogt dat de door de Raad van State vernietigde instructie d.d. 19 juli 2009 betreffende de toepassing van artikel 9.3 en artikel 9bis van de Wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wel van toepassing zou zijn, omdat de staatssecretaris die instructie zou blijven toepassen binnen haar discretionaire bevoegdheid.

Het redelijkheidsbeginsel zou geschonden zijn omdat er tot op heden geen enkele melding van de Dienst Vreemdelingenzaken of van de Staatssecretaris geweest zou zijn, waarin bevestigd wordt dat de criteria van de instructie niet meer mogen worden aangehaald. De Dienst Vreemdelingenzaken zou nog steeds beslissingen nemen waarin zij zou verwijzen naar de vernietigde instructie.

Zij stelt dat zij onder de bescherming valt van artikel 3 EVRM, dat zij bang is om in haar land van herkomst het slachtoffer te zullen zijn van foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing en dat zij een ernstige bedreiging van haar leven of persoon riskeert als gevolg van willekeurig geweld van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Volgens verzoekende partij diende de Dienst Vreemdelingenzaken de situatie in Afghanistan te onderzoeken. Zij stelt dat zij zelf niet in concreto kan aantonen dat haar leven in gevaar is bij terugkeer naar haar land van herkomst, maar dat zij kan afgaan op de mediaberichtgeving, waaruit zou blijken dat de situatie in Afghanistan niet onder controle is.

Als de Dienst Vreemdelingenzaken twijfelde aan haar lokale verankering, advies hebben moeten vragen aan de Commissie van Advies voor Vreemdelingen, op basis van artikel 32 van de Wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

De verwerende partij heeft de eer te antwoorden dat de bestreden beslissing genomen werd omdat de door verzoekende partij aangehaalde elementen geen buitengewone omstandigheid vormen waarom zij haar aanvraag om machtiging tot verblijf niet kon indienen via de gewone procedure, namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland.

Artikel 9bis van de Wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen bepaalt:

“(…)”

In zoverre verzoekende partij stelt dat de bestreden beslissing niet aangeeft waarom de aangehaalde elementen met betrekking tot haar integratie geen uitzonderlijke omstandigheden vormen, houdt de plicht tot uitdrukkelijke motivering niet in dat de beslissende administratieve overheid de motieven van de gegeven redenen van de beslissing moet vermelden. Zij dient dus niet "verder" te motiveren. Derhalve houdt de uitdrukkelijke motivering niet in dat de beslissende overheid voor elke overweging in haar beslissing het "waarom" ervan dient te vermelden. (RvS 15 februari 2007, nr. 167.850; RvS 28 november 2006, nr. 165.197)

De ingeroepen medische elementen vallen buiten de context van artikel 9bis van de Wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, derhalve kan er geen gevolg aan worden gegeven (RVV 17 februari 2012, nr. 75.380 en RVV 26 april 2012, nr. 80.233).

Er kan slechts sprake zijn van een schending van het gelijkheidsbeginsel indien verzoekende partij met feitelijke en concrete gegevens aantoont dat gelijkaardige situaties ongelijk worden behandeld. In haar middel brengt verzoekende partij echter geen concrete gegevens aan die een vergelijking inhouden van haar persoonlijke situatie met de situatie van andere vreemdelingen, en die zou aantonen dat personen in een gelijkaardige situatie als verzoekende partij op een andere wijze werden behandeld. De schending van het gelijkheidsbeginsel kan daarom niet worden aangenomen.

De instructie van 19 juli 2009 betreffende de toepassing van artikel 9.3 en artikel 9bis van de Wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen werd vernietigd door de Raad van State (RvS arrest 198.769 van 9 december 2009 en arrest 215.571 van 5 oktober 2011).

De aanvraag van verzoekende partij op grond van artikel 9bis van de Wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, dateert van 14 juni 2012, dit is na het vernietigingsarrest van de Raad van State.

Het vernietigingsarrest van de Raad van State heeft werking erga omnes, zodat verzoekende partij zich niet kan beroepen op de vernietigde instructie.

Verzoekende partij gaat bij haar kritiek kennelijk voorbij aan het feit dat het de gemachtigde van de federale Staatssecretaris voor Migratie- en Asielbeleid niet toekomt af te wijken van de wettelijke bepalingen bij het nemen van een beslissing.

Het vertrouwensbeginsel en het rechtszekerheidsbeginsel laten als beginselen van behoorlijk bestuur het bestuur niet toe om deze beginselen contra legem toe te passen (P. POPELIER, 'Beginnelsen van behoorlijk bestuur: begrip en plaats in de hiërarchie van de normen', in I. OPDEBEEK en M. VAN DAMME (ed.), Beginnelsen van behoorlijk bestuur, 2006, Die Keure, Brugge, 33). Ook de beschouwingen van verzoekende partij, als zou de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Migratie- en Asielbeleid zich in het verleden geëngageerd hebben deze instructie te blijven toepassen, doen geen afbreuk aan het feit dat de wet voorziet dat buitengewone omstandigheden dienen te worden aangetoond. De kritiek van verzoekende partij is derhalve niet van aard afbreuk te doen aan de geldende bepalingen van art. 9bis Vreemdelingenwet. Er anders over oordelen zou in strijd zijn met het legaliteitsbeginsel.

Zie in dezelfde zin:

R.v.V. 18 oktober 2011, nr. 68 682:

"Verzoekster, die haar aanvraag op 14 december 2009 nog actualiseerde, behoorde immers te weten dat verweerder is gebonden door de wet en dat hij het arrest van de Raad van State van 9 december 2009 diende te respecteren. Daarenboven moet worden gesteld dat een beginsel van behoorlijk bestuur verweerder hoe dan ook niet toelaat af te wijken van een door de wetgever voorziene norm (cf. Cass. 12 december 2005, AR C040157F)."

R.v.St. 4 maart 2002, nr.104.270:

Dat daargelaten de vraag of er derhalve jarenlang een administratieve praktijk bestond derwijze dat verzoeker er mocht van uitgaan dat hij hoe dan ook verder in België mocht verblijven en vestigen, deze praktijk hoe dan ook contra legem zou zijn geweest; dat het vertrouwensbeginsel niet meebrengt dat vertrouwen dat zou zijn gewekt door een jarenlange administratieve praktijk, zou moeten leiden tot het handhaven van een onwettige situatie; dat immers van een bestuur niet kan worden verwacht dat het zijn recht om de uit kracht van de wet toekomende bevoegdheden te gebruiken, heeft verwerkt door gedurende een jarenlange praktijk niet de hand aan de wet te houden; dat het middel gesteund op het vertrouwensbeginsel niet gegrond is;

Overwegende dat de verzoeker ook de schending van het rechtszekerheidsbeginsel aanvoert; dat uit het middel blijkt dat hij niet doelt op de materiële rechtszekerheid; dat deze schending derhalve samenvalt met het hiervoor onderzochte vertrouwensbeginsel; dat ook het rechtszekerheidsbeginsel vereist dat het bestuur handelt in overeenstemming met de geldende wettelijke en reglementaire bepalingen; dat om dezelfde redenen als hiervoor uiteengezet inzake de aangevoerde schending van het vertrouwensbeginsel, het middel gegrond op voornoemd beginsel, wordt verworpen;"

Cass. 23 juni 2008, Arr.Cass. 2008, 1624, Pas. 2008, 1605, concl. DE KOSTER, P.:

De toepassing van het algemeen beginsel van het recht op rechtszekerheid kan onmogelijk voorrang krijgen op de toepassing van de wettelijke bepalingen."

R.v.St. nr. 169.042 van 16 maart 2007:

Dat de minister als orgaan van het actief bestuur er toe gehouden is de réglementation toe te passen die geldt op het ogenblik dat hij over de aanvraag uitspraak doet."

De gemachtigde van de federale Staatssecretaris voor Migratie-en Asielbeleid heeft derhalve op rechtsgeldige wijze onderzocht of verzoekende partij voldeed aan de door art. 9bis Vreemdelingenwet gestelde voorwaarde tot het aantonen van buitengewone omstandigheden.

Verzoekende partij kan ook bezwaarlijk voorhouden dat de inhoud van het recht voor haar niet voorzienbaar zou zijn geweest, dan wel dat haar rechtmatig vertrouwen zou zijn geschonden.

Waar verzoekster aanhaalt dat zij onder de bescherming valt van artikel 3 EVRM, dat zij bang is om in haar land van herkomst het slachtoffer te zullen zijn van foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing en dat zij een ernstige bedreiging van haar leven of persoon riskeert als gevolg van willekeurig geweld van een internationaal of binnenlands gewapend conflict, beperkt zij zich tot loutere beweringen die zij geenszins staft. In het kader van artikel 3 EVRM is nochtans vereist dat zij doet blijken dat er ernstige en zwaarwichtige gronden aanwezig zijn om aan te nemen dat zij in het land waarnaar zij mag worden teruggeleid, een ernstig en reëel risico loopt te worden blootgesteld aan foltering of mensonterende behandeling. Zij moet deze beweringen staven met een begin van bewijs. Zij moet concrete, op haar persoonlijke situatie betrokken feiten aanbrengen. Een blote bewering of een eenvoudige vrees voor onmenselijke behandeling op zich volstaat niet om een inbreuk uit te maken op artikel 3 van het EVRM. Een eventualiteit dat artikel 3 van het EVRM kan worden geschonden volstaat op zich niet (RvS 27 maart 2002, nr. 105 233; RvS 28 maart 2002, nr. 105 262; RvS 14 maart 2002, nr. 104 674; RvS 25 juni 2003, nr. 120 961; RvS 8 oktober 2003, nr. 123 977). Bovendien dient te worden vastgesteld dat haar vluchtrelaas reeds werd onderzocht door de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen in het kader van haar asielaanvraag d.d. 7 juni 2011.

De Adviescommissie voor Vreemdelingenzaken (ACVZ) is een onafhankelijk adviescollege dat beleids- en wetsadviezen uitbrengt aan de regering en aan het parlement inzake het vreemdelingenrecht en vreemdelingenbeleid. Er volgt uit artikel 32 van de Wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, geen verplichting in hoofde van de Dienst Vreemdelingenzaken, om advies te vragen aan het ACVZ.

Het enig middel is niet gegrond."

3.1.3.1. De uitdrukkelijke motiveringsplicht, vervat in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, heeft tot doel de burger, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De bestreden beslissing moet duidelijk het determinerend motief aangeven op grond waarvan de beslissing is genomen. *In casu* wordt in de motieven van de eerste bestreden beslissing verwezen naar de toepasselijke rechtsregel, namelijk artikel 9bis van de Vreemdelingenwet. Tevens bevat deze beslissing een motivering in feite, met name dat de door de verzoekende partijen aangehaalde elementen, meer bepaald de elementen met betrekking tot hun integratie, de duur van de asielpprocedure en het voorlopig verblijf dat hen in het kader daarvan werd toegestaan, de bewering dat hun leven in gevaar zou zijn bij een terugkeer, de opgeworpen schending van artikel 3 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij wet van 13 mei 1955 (hierna: EVRM), de medische toestand van de tweede verzoekster en het argument dat zij nooit een inbreuk zouden hebben gepleegd tegen de openbare orde, geen buitengewone omstandigheden vormen waarom zij de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kunnen indienen via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland, waarbij voor elk van de aangehaalde elementen omstandig wordt toegelicht waarom dit het geval is. Met betrekking tot de criteria van de

ongedateerde instructie met betrekking tot de toepassing van het oude artikel 9.3 en het artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, goedgekeurd door het kernkabinet en op 19 juli 2009 door de toenmalige Eerste Minister in een persbericht meegedeeld (hierna: de instructie van 19 juli 2009) wordt in de bestreden beslissing gemotiveerd dat deze niet meer van toepassing zijn, nu de Raad van State bij arrest nr. 198.769 van 9 december 2009 deze instructie heeft vernietigd.

Uit de uiteenzetting van het middel blijkt dat de verzoekende partijen de motieven van de eerste bestreden beslissing kennen, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht *in casu* is bereikt.

Waar de verzoekende partijen in het derde en het vierde onderdeel van het eerste middel aanvoeren dat zij uit de motivering van de eerste bestreden beslissing op geen enkele manier kunnen afleiden waarom hun langdurig verblijf en hun integratie geen buitengewone omstandigheid kunnen uitmaken, wordt erop gewezen dat in deze beslissing duidelijk gemotiveerd wordt dat *“(h)et feit dat betrokkenen sinds 07.06.2011 ononderbroken in België zouden verblijven; zij zich al zeer goed geïntegreerd zouden hebben in ons land, (...), niet (verantwoordt) dat de aanvraag om machtiging tot verblijf in België wordt ingediend”*, dat de verzoekende partijen van al deze elementen *“(b)ovendien (...) geen enkel stavingstuk voor(leggen)”* en dat, indien zij *“toch dergelijke bewijzen kunnen voorleggen, (...) de elementen met betrekking tot de integratie het voorwerp (kunnen) uitmaken van een eventueel onderzoek conform art. 9, al 2 van de wet van 15.12.1980”*. Voorts wordt in de eerste bestreden beslissing met betrekking tot het langdurig verblijf van de verzoekende partijen overwogen dat de verzoekende partijen *“wisten dat hun verblijf slechts voorlopig werd toegestaan in het kader van de asielprocedure en dat zij bij een negatieve beslissing het land dienden te verlaten”*, dat *“(h)un eerste asielaanvraag, ingediend op 07.06.2011, werd afgesloten op 12.03.2012 met de beslissing 'Weigering vluchtelingenstatus en weigering subsidiaire bescherming' door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen”* en *“(h)un tweede procedure, ingediend op 07.09.2012, werd afgesloten op 26.09.2012 met de beslissing 'Weigering van in overwegingname van een asielaanvraag' door de Dienst Vreemdelingenzaken, hun dezelfde dag betekend”* en dat de duur van de procedures niet als onredelijk lang kan beschouwd worden. Daarenboven wordt er in de eerste bestreden beslissing op gewezen dat de criteria van de instructie van 19 juli 2009 niet meer van toepassing zijn, nu de Raad van State bij arrest nr. 198.769 van 9 december 2009 deze instructie heeft vernietigd. Aldus wordt genoegzaam gemotiveerd waarom het langdurig verblijf en de integratie van de verzoekende partijen geen buitengewone omstandigheid uitmaken. De plicht tot uitdrukkelijke motivering houdt niet in dat de administratieve overheid de motieven van de gegeven redenen van de beslissing moet vermelden. Zij dient dus niet verder te motiveren, zodat derhalve de uitdrukkelijke motivering niet inhoudt dat de beslissende overheid voor elke overweging in haar beslissing het waarom of uitleg dient te vermelden. Ten overvloede kan nog worden opgemerkt dat indien een beslissing gemotiveerd is met algemene overwegingen of zelfs een voorbeeld zou zijn van een stereotiepe, geijkte en gestandaardiseerde motivering, wat *in casu* niet het geval is, dit louter feit op zich alleen nog niet betekent dat de bestreden beslissing niet naar behoren gemotiveerd is (RvS 27 oktober 2006, nr. 164.171; RvS 27 juni 2007, nr. 172.821).

Waar de verzoekende partijen in het derde en het vierde onderdeel van het eerste middel nog verwijzen naar het arrest nr. 80 255 van 26 april 2015 van de Raad, dient in herinnering te worden gebracht dat rechterlijke beslissingen in de continentale rechtstraditie geen precedentswaarde hebben (RvS 21 mei 2013, nr. 223.525; RvS 16 juli 2010, nr. 5885 (c); RvS 18 december 2008, nr. 3679 (c)). Bovendien tonen de verzoekende partijen niet *in concreto* aan dat de feitelijke elementen die aan de grondslag lagen van het vernoemde arrest kunnen worden vergeleken met de feiten die onderhavige zaak kenmerken, temeer nu *in casu* met de eerste bestreden beslissing een aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet onontvankelijk werd verklaard, terwijl het door de verzoekende partijen aangehaalde arrest een beslissing waarbij een aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet ontvankelijk doch ongegrond werd verklaard tot voorwerp had.

Een schending van de formele motiveringsplicht, zoals vervat in de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, wordt niet aangetoond.

3.1.3.2. De verzoekende partijen voeren bijgevolg de schending van de materiële motiveringsplicht aan, zodat het eerste middel vanuit dat oogpunt wordt onderzocht. Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht is de Raad niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens,

of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

De materiële motiveringsplicht wordt onderzocht in het licht van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, dat het volgende bepaalt:

*“§ 1. In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Deze maakt ze over aan de minister of aan diens gemachtigde. Indien de minister of diens gemachtigde de machtiging tot verblijf toekent, zal de machtiging tot verblijf in België worden afgegeven.
(...)”*

Deze bepaling voorziet in een uitzondering op de regel vervat in artikel 9 van de Vreemdelingenwet, die bepaalt dat een vreemdeling een machtiging om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven moet aanvragen bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van ophoud in het buitenland. Overeenkomstig artikel 9bis van de Vreemdelingenwet kan een vreemdeling die over een identiteitsdocument beschikt of vrijgesteld is van deze voorwaarde, enkel indien buitengewone omstandigheden dit rechtvaardigen een aanvraag om tot een verblijf gemachtigd te worden indienen bij de burgemeester van zijn verblijfplaats in België. Buitengewone omstandigheden in de zin van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet zijn omstandigheden die het voor een vreemdeling zeer moeilijk of zelfs onmogelijk maken om een beroep te doen op de bevoegde Belgische diplomatieke of consulaire post. De mogelijkheid om in België een verblijfsmachtiging aan te vragen dient als uitzonderingsbepaling restrictief te worden geïnterpreteerd.

De vreemdeling moet klaar en duidelijk in zijn aanvraag vermelden welke de buitengewone omstandigheden zijn die hem verhinderen zijn aanvraag bij de diplomatieke dienst in het buitenland in te dienen. Uit zijn uiteenzetting moet duidelijk blijken waaruit het ingeroepen beletsel precies bestaat.

Met de eerste bestreden beslissing werd de aanvraag om machtiging tot verblijf onontvankelijk verklaard omdat de buitengewone omstandigheden die de verzoekende partijen hebben ingeroepen om te verantwoorden waarom zij geen aanvraag om machtiging tot verblijf in hun land van oorsprong hebben ingediend, niet werden aanvaard of bewezen.

Te dezen betwisten de verzoekende partijen de vaststelling in de eerste bestreden beslissing dat er geen sprake zou zijn van buitengewone omstandigheden die verantwoorden waarom zij geen aanvraag om machtiging tot verblijf in hun land van oorsprong hebben ingediend. De verzoekende partijen bekritisieren dit standpunt en menen dat er in hunnen hoofde wel degelijk sprake is van buitengewone omstandigheden en dat hun aanvraag onvankelijk en gegrond verklaard had moeten worden.

In een eerste onderdeel van het eerste middel wijzen de verzoekende partijen erop dat een buitengewone omstandigheid niet hetzelfde is als overmacht en dat niet vereist is dat deze omstandigheid voor de betrokkenen onvoorzienbaar is. In de eerste bestreden beslissing staat evenwel nergens vermeld dat een buitengewone omstandigheid wel hetzelfde zou zijn als overmacht of onvoorzienbaar zou moeten zijn. De verzoekende partijen tonen ook niet aan dat in de eerste bestreden beslissing een dergelijke interpretatie aan het begrip “*buitengewone omstandigheden*” wordt gegeven.

Met betrekking tot de motivering in de eerste bestreden beslissing inzake de instructie van 19 juli 2009 wijzen de verzoekende partijen er in een tweede onderdeel van het eerste middel op dat, hoewel deze instructie vernietigd werd door de Raad van State, de staatssecretaris deze instructie binnen zijn discretionaire bevoegdheid toch zou blijven toepassen. Zoals in de eerste bestreden beslissing terecht wordt aangestipt, is deze instructie, waarin criteria worden opgesomd voor het gegrond verklaren van de aanvraag en de toekenning van een verblijfsmachtiging, evenwel vernietigd bij arrest nr. 198.769 van 9 december 2009 van de Raad van State en wel omdat deze instructie “*het mogelijk maakt dat vreemdelingen die zich in de daarin omschreven voorwaarden bevinden ervan ontslagen worden aan te tonen dat er in hun geval buitengewone omstandigheden voorhanden zijn, terwijl enkel de wetgever dit vermag te doen*”, omdat “*door dit in de bestreden instructie te doen, een aan de wetgever voorbehouden domein wordt betreden*” en omdat “*uit het bovenstaande volgt dat de bestreden instructie voor vernietiging vatbaar is aangezien ze een nieuwe rechtsregel aan de rechtsorde toevoegt*”. Dat de toenmalige staatssecretaris gesteld heeft de criteria van de vernietigde instructie te zullen blijven toepassen, vermag hieraan geen afbreuk te doen, nu de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris

de wet en de rechterlijke beslissingen dient te laten primeren op eventuele beleidsrichtlijnen van een staatssecretaris. In een later arrest heeft de Raad van State trouwens uitdrukkelijk bevestigd dat de instructie van 19 juli 2009 *“integraal is vernietigd”* en dat de discretionaire bevoegdheid waarover de (gemachtigde van de) bevoegde staatssecretaris krachtens artikel 9bis van de Vreemdelingenwet beschikt geen reden vormt *“om zich alsnog op de criteria van de vernietigde instructie van 19 juli 2009 te steunen”* (RvS 10 oktober 2012, nr. 220.932). Het gegeven dat in het verleden – zelfs nadat de Raad van State de instructie van 19 juli 2009 vernietigde – beslissingen zouden zijn genomen waarbij toepassing werd gemaakt van deze instructie en dat vele beslissingen wellicht werden genomen met miskennen van de wet impliceert niet dat het thans in de eerste bestreden beslissing verwoorde standpunt incorrect is en rechtvaardigt de vernietiging ervan dus niet.

Het vertrouwensbeginsel impliceert niet dat het vertrouwen dat zou zijn gewekt door een jarenlange administratieve praktijk, zou moeten leiden tot het handhaven van een onwettige situatie. Van een bestuur kan immers niet worden verwacht dat het zijn recht om de uit kracht van de wet toekomende bevoegdheden te gebruiken, heeft verwerkt door gedurende een jarenlange praktijk niet de hand aan de wet te houden (cf. RvS 4 maart 2002, nr. 104.270). Het is de gemachtigde van de staatssecretaris niet toegestaan om in strijd met de door de wetgever voorziene voorwaarden te handelen en de loutere verwijzing naar een beginsel van behoorlijk bestuur laat niet toe af te wijken van een door de wetgever voorziene norm (cf. Cass.12 december 2005, AR C040157F). Het betoog van de verzoekende partijen inzake de schending van het vertrouwensbeginsel is bijgevolg niet dienstig.

Ook het rechtszekerheidsbeginsel kan niet dienstig worden ingeroepen indien dat leidt tot de miskennen van een wettelijke bepaling. Het wettelijkheidsbeginsel, dat rechtstreeks is gegrond op artikel 159 van de Grondwet, primeert immers.

De verzoekende partijen werpen voorts doorheen het verzoekschrift op dat het gelijkheidsbeginsel werd geschonden, nu volgens hen de aanvragen van andere vreemdelingen onder dezelfde omstandigheden wel ontvankelijk werden verklaard. Zij verwijzen hierbij naar de stukken toegevoegd bij hun verzoekschrift. Uit de door hen bijgebrachte documenten (zie stukkenbundel verzoekende partijen, stukken 3 en 4) valt evenwel niet af te leiden dat de daar betrokken vreemdeling(en) zich in dezelfde omstandigheden als hen bevond(en). Een schending van het gelijkheidsbeginsel wordt niet aangetoond, nu de verzoekende partijen in gebreke blijven met feitelijke en concrete gegevens aan te tonen dat gelijke gevallen ongelijk werden behandeld (RvS 16 september 2002, nr. 110.245). Bovendien wordt er op gewezen dat er geen beroep kan worden gedaan op het gelijkheidsbeginsel om een onwettige toestand te verantwoorden of te bestendigen (RvS 3 april 2002, nr. 105.380). Het is aldus niet relevant dat, zoals de verzoekende partijen beweren, *“hoewel de instructie reeds in december 2009 vernietigd werd, (...) DVZ (deze bleef) (...) toepassen en zelfs op basis hiervan verblijfsmachtigingen toekennen”*.

In een vierde onderdeel van het eerste middel werpen de verzoekende partijen op dat een terugkeer naar hun land van herkomst een schending van artikel 3 van het EVRM zou uitmaken. Zij benadrukken dat zij in afwachting van de uitkomst van hun aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet in België verbleven omdat hun veiligheid hier gegarandeerd kon worden. Gelet echter op de lange duur van deze procedure menen de verzoekende partijen dat er wel degelijk buitengewone omstandigheden zijn ontstaan en dat de verwerende partij ertoe gehouden was dit in rekening te brengen. De verzoekende partijen hebben van dit element evenwel geen melding gemaakt in de aanvraag om machtiging tot verblijf die zij op 14 juni 2012 indienden. Het kan de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris dan ook niet worden verweten dat hij bij het nemen van de eerste bestreden beslissing hiermee geen rekening heeft gehouden. Het komt immers de vreemdeling toe om klaar en duidelijk in zijn aanvraag te vermelden welke de buitengewone omstandigheden zijn die hem verhinderen zijn aanvraag bij de diplomatieke dienst in het buitenland in te dienen of om deze aanvraag aan te vullen indien er na de indiening ervan nieuwe buitengewone omstandigheden ontstaan en er over de aanvraag nog geen beslissing is genomen. Tevens wordt erop gewezen dat het de Raad niet toekomt om als annulatierechter gegevens te beoordelen die niet aan het bestuur werden voorgelegd ter onderbouwing van de aanvraag om tot een verblijf gemachtigd te worden op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet. De Raad dient enkel een wettigheidscontrole door te voeren.

In een vijfde onderdeel van het eerste middel laten de verzoekende partijen gelden dat zij bij een terugkeer naar hun land van herkomst vrezen het slachtoffer te worden van foltering, onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing of van een ernstige bedreiging van hun leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval een internationaal of binnenlands gewapend conflict. Zij

menen onder de bescherming van artikel 3 van het EVRM te vallen en verwijzen hierbij naar *“mediaberichtgeving (waaruit) blijkt dat de situatie in Afghanistan nog niet onder controle is”*. Zij menen dat de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris ertoe gehouden was de situatie in hun land van herkomst te onderzoeken en dat het onredelijk is om concrete bewijzen te vragen, aangezien zij daarvoor hun leven in gevaar zouden moeten brengen. In de eerste bestreden beslissing wordt met betrekking tot de verwijzing door de verzoekende partijen naar rapporten, informatie van de media en dergelijke meer gesteld dat dit *“niet aanzien (kan) worden als een buitengewone omstandigheid daar deze rapporten gaan over de algemene toestand in Afghanistan en betrokkenen geen persoonlijke bewijzen leveren dat hun leven in gevaar zou zijn”*, waarbij wordt gewezen op een arrest van de Raad waarin deze eraan herinnerde *“dat het louter invoeren van rapporten die op algemene wijze melding maken van de schending van mensenrechten in een land, niet volstaat om te staven dat iedere onderdaan van dat land een risico loopt onderworpen te worden aan marteling of aan onmenselijke of mensonterende behandelingen”* en dat hij in zulk geval constateert dat *“hoewel bronnen melding maken van schendingen van de fundamentele rechten van het individu in het land van herkomst van verzoekende partij, geen enkel middel wordt aangewend dat bewijst dat verzoekende partij persoonlijk een reëel risico zou lopen onderworpen te worden aan ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de wet”*. Met hun betoog geven de verzoekende partijen aan dat zij het niet eens zijn met de overwegingen van de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris, doch zij brengen geen concrete elementen aan waaruit blijkt dat deze overwegingen feitelijk onjuist, dan wel kennelijk onredelijk zijn. Nu de verzoekende partijen zich in hun aanvraag beperkt hebben tot loutere veronderstellingen en verwijzingen naar artikels die zij niet op hun persoon toepassen, is het niet kennelijk onredelijk om dit niet als een buitengewone omstandigheid te aanvaarden. Het feit dat zij zich thans in België bevinden, houdt, in tegenstelling tot wat de verzoekende partijen laten uitschijnen, niet in dat het hen onmogelijk is om hun vrees ten aanzien van Afghanistan op enige wijze concreet te maken. Ten overvloed kan er nog op worden gewezen dat de Raad bij arrest nr. 76 959 van 12 maart 2012 de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus aan de verzoekende partijen weigerde en dat hun tweede asielaanvraag werd beëindigd met de beslissing van 26 september 2012 tot weigering tot in overwegingname van een asielaanvraag (bijlage 13quater).

In zoverre de raadsman van de verzoekende partijen ter terechtzitting opmerkt dat de verzoekende partijen op 21 oktober 2015 een nieuwe asielaanvraag hebben ingediend die in overweging werd genomen door de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, wordt er op gewezen dat de regelmatigheid van een administratieve beslissing dient te worden beoordeeld in functie van de gegevens waarover het bestuur ten tijde van het nemen van zijn beslissing kon beschikken om deze beslissing te nemen. Dit betekent dat de stukken waarop het bestuur zich kan baseren voor het nemen van de bestreden beslissing zich in het administratief dossier moeten bevinden, of ten laatste vóór het nemen van de bestreden beslissing aan het bestuur moeten worden overgemaakt. Te dezen hebben de verzoekende partijen de kwestieuze asielaanvraag ingediend nadat de eerste bestreden beslissing werd genomen, zodat zij de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris niet dienstig kunnen verwijten met dit gegeven geen rekening te hebben gehouden bij de beoordeling van de buitengewone omstandigheden. De Raad zou zijn bevoegdheid te buiten gaan door bij zijn wettigheidstoetsing rekening te houden met gegevens die dateren van na de bestreden beslissing (cf. RvS 18 juni 2009, nr. 194.395). Aldus maken de verzoekende partijen niet aannemelijk dat de eerste bestreden beslissing is gesteund op onjuiste feitelijke gegevens of op kennelijk onredelijke wijze is genomen.

In een zesde onderdeel van het eerste middel werpen de verzoekende partijen op dat een terugkeer naar hun land van herkomst een schending van artikel 3 van het EVRM zou uitmaken. Zij beperken zich evenwel tot een herhaling van wat zij met betrekking tot de door hen opgeworpen schending van artikel 3 van het EVRM hadden gesteld in hun machtigingsaanvraag en hun eigen standpunt, zonder evenwel de concrete motieven van de eerste bestreden beslissing hieromtrent, met name dat *“de bescherming verleend via art. 3 van het EVRM slechts in buitengewone gevallen toepassing zal vinden”*, dat zij hiervoor *“hun beweringen (dienen) te staven met een begin van bewijs terwijl in casu het enkel bij een bewering blijft en dit niet kan volstaan om een inbreuk uit te maken op het vernoemde artikel 3”* en dat de *“algemene bewering (...) niet (wordt) toegepast op de eigen situatie”*, zodat *“(d)e loutere vermelding van het artikel 3 EVRM (...) niet (volstaat) om als buitengewone omstandigheid weerhouden te worden”*, te ontkrachten of te weerleggen. Ook het betoog van de verzoekende partijen, waarbij zij zich afvragen hoe zij een leven dienen op te bouwen in Afghanistan, nu zij er al ruime tijd niet meer geweest zijn, doet geen afbreuk aan het voorgaande. Een loutere vrees op onmenselijke behandeling, zonder dit ook maar op enige wijze concreet te maken, is immers onvoldoende om gewag te maken van een schending van artikel 3 van het EVRM. Nu de verzoekende partijen zich in hun aanvraag beperkt hebben tot loutere veronderstellingen en verwijzingen naar artikels die zij niet op hun persoon toepassen, is het niet

kennelijk onredelijk te stellen dat een schending van artikel 3 van het EVRM niet blijkt en de vermelding ervan dus niet volstaat om als buitengewone omstandigheid aanvaard te worden.

In een zevende onderdeel van het eerste middel werpen de verzoekende partijen op dat de medische toestand van de tweede verzoekster een buitengewone omstandigheid uitmaakt, dat zij immers ernstig ziek is en medische ondersteuning nodig heeft die zij niet kan krijgen in haar land van herkomst en dat hiermee in tegenstelling tot wat de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris meent wel degelijk rekening dient te worden gehouden bij de beoordeling van de aanvraag. Zij gaan er evenwel aan voorbij dat uit de motieven van de eerste bestreden beslissing blijkt dat hiermee wel degelijk rekening wordt gehouden nu wordt verwezen naar de beslissing van 3 januari 2013 waarbij hun aanvraag van 25 juni 2012 om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet onontvankelijk wordt verklaard en wordt gesteld dat het hen steeds vrij staat een nieuwe aanvraag op basis van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet in te dienen. Uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat voornoemde aanvraag van 25 juni 2012 onontvankelijk werd verklaard omdat een ambtenaar-geneesheer in een advies heeft vastgesteld dat de ziekte kennelijk niet beantwoordt aan een ziekte zoals voorzien in artikel 9ter, § 1, eerste lid, van de Vreemdelingenwet die aanleiding kan geven tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk. De verzoekende partijen maken niet aannemelijk dat de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris, die als niet-arts niet de bevoegdheid heeft zich zelf uit te spreken over medische kwesties als dusdanig, in het kader van de ontvankelijkheid van de procedure op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet niet kan verwijzen naar de uitkomst in de eerdere procedures op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet, en waarbij een ambtenaar-geneesheer zich heeft uitgesproken over de ingeroepen medische aandoeningen. De verzoekende partijen tonen niet aan dat het kennelijk onredelijk is dat de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris in de eerste bestreden beslissing verwijst naar een beslissing waarbij een machtigingsaanvraag om medische redenen onontvankelijk wordt verklaard en die gesteund is op een advies van een ambtenaar-geneesheer om de door hen aangehaalde medische elementen, waarvan zij niet aantonen dat zij deze niet eveneens in de machtigingsaanvraag om medische redenen hebben ingeroepen, niet te aanvaarden als een buitengewone omstandigheid die verantwoordt dat de aanvraag in België wordt ingediend.

Waar de verzoekende partijen nog laten gelden dat zij in beroep zijn gegaan tegen de beslissing van 3 januari 2013 waarbij hun aanvraag van 25 juni 2012 om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet onontvankelijk wordt verklaard en dat de procedure momenteel nog lopende is, wordt er op gewezen dat de omstandigheid dat een ongunstige beslissing het voorwerp uitmaakt van een beroep bij de Raad op zich niet impliceert dat deze beslissing onwettig is. In tegendeel, een bestuurlijke beslissing is bekleed met een vermoeden van wettigheid (cf. RvS 23 oktober 2014, nr. 228.901).

De verzoekende partijen betogen nog dat de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris advies had moeten inwinnen bij de Commissie van Advies voor Vreemdelingen indien hij twijfelde aan hun lokale verankering. Uit geen enkele van de door de verzoekende partijen geschonden geachte bepalingen blijkt evenwel een dergelijke verplichting. Bovendien gaan de verzoekende partijen er aan voorbij dat in de eerste bestreden beslissing wordt gemotiveerd dat de door hen aangebrachte elementen met betrekking tot hun integratie niet verantwoorden dat de aanvraag om machtiging tot verblijf in België wordt ingediend nu zelfs indien zij hiervan *“bewijzen kunnen voorleggen, (...) de elementen met betrekking tot de integratie het voorwerp (kunnen) uitmaken van een eventueel onderzoek conform art. 9, al 2 van de wet van 15.12.1980”*. Dit motief stemt overeen met de vaste rechtspraak van de Raad van State die in zijn arrest nr. 198.769 van 9 december 2009 stelde dat *“omstandigheden die bijvoorbeeld betrekking hebben op de lange duur van het verblijf in België, de lange duur van de asielprocedure, de goede integratie, het zoeken naar werk, het hebben van vele vrienden en kennissen, de gegrondheid van de aanvraag betreffen en derhalve niet kunnen verantwoorden waarom deze in België, en niet in het buitenland, is ingediend”*. Aldus tonen de verzoekende partijen niet aan dat de eerste bestreden beslissing gesteund is op onjuiste feitelijke gegevens of op kennelijk onredelijke wijze werd genomen.

De verzoekende partijen stippen voorts nog aan dat de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris rekening diende te houden met alle elementen in het dossier, waaronder hun langdurig verblijf, het gegeven dat zij geen strafbare feiten hebben gepleegd en de medische toestand van de tweede verzoekster. Uit eenvoudige lezing van de eerste bestreden beslissing blijkt evenwel dat de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris deze elementen in rekening heeft gebracht.

Uit het voorgaande blijkt dat de verzoekende partijen niet aannemelijk maken dat de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris op basis van een niet correcte feitenvinding of op kennelijk onredelijke wijze tot de eerste bestreden beslissing is gekomen. De schending van de materiële motiveringsplicht, in het licht van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, kan niet worden aangenomen. Evenmin wordt een schending van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, van het vertrouwensbeginsel, van het rechtszekerheidsbeginsel en van het gelijkheidsbeginsel aangetoond.

3.1.3.3. Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de bestuurlijke overheid de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stoen op een correcte feitenvinding. Aangezien uit voorgaande bespreking volgt dat er niet wordt aangetoond dat niet werd uitgegaan van een correcte feitenvinding kan niet worden gesteld dat het zorgvuldigheidsbeginsel zou zijn geschonden.

3.1.3.4. Het redelijkheidsbeginsel legt aan de bestuurlijke overheid de verplichting op om bij de uitoefening van haar wettelijke bevoegdheid redelijk te werk te gaan. Een schending van het redelijkheidsbeginsel kan slechts worden vastgesteld wanneer men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot een bepaalde beslissing is kunnen komen. Om het redelijkheidsbeginsel geschonden te kunnen noemen, moet men dus voor een beslissing staan waarvan men ook na lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is. Het redelijkheidsbeginsel staat de Raad niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (RvS 20 september 1999, nr. 82.301). In de eerste bestreden beslissing worden de motieven opgesomd op grond waarvan de gemachtigde tot de onontvankelijkheid van de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet heeft besloten. De gemachtigde heeft enkel gebruik gemaakt van de hem bij wet toegekende bevoegdheden en is hierbij, gelet op wat voorafgaat, niet op een kennelijk onredelijke wijze tot zijn besluit gekomen. Bijgevolg kan niet worden volgehouden dat de gemachtigde bij het nemen van de eerste bestreden beslissing het redelijkheidsbeginsel heeft geschonden.

3.1.3.5. Het eerste middel is ongegrond.

3.2.1. In een tweede middel, dat gericht is tegen de bevelen om het grondgebied te verlaten, laten de verzoekende partijen het volgende gelden:

“Dat uiteraard het bevel om het grondgebied te verlaten een gevolg is van de negatieve beslissing van hun aanvraag tot regularisatie.

Dat indien de regularisatiebeslissing wordt vernietigd uiteraard het daaruitvolgende bevel dient vernietigd te worden

Dit werd recent nog bevestigd in het arrest 96 099 van 30.01.2013 van uw Raad: ‘Uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat de drie bestreden beslissingen door dezelfde persoon en op dezelfde dag werden genomen, met name 8 augustus 2012, als ook op dezelfde dag ter kennis werden gebracht aan verzoekers, met name 16 augustus 2012, zodat de nauwe samenhang tussen de eerste bestreden beslissing enerzijds, en de tweede en derde bestreden beslissingen, anderzijds, duidelijk blijkt. Gelet op de vernietiging van de eerste bestreden beslissing waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf in het kader van artikel 9ter van de vreemdelingenwet ontvankelijk doch ongegrond werd verklaard, dienen met het oog op goede rechtsbedeling, de tweede en derde bestreden beslissingen uit het rechtsverkeer te worden gehaald en eveneens te worden vernietigd.’”

Dat immers de motieven opgesomd in dit bevel louter en alleen een herhaling zijn van de vorige beslissingen in dit dossier genomen.

Dat echter nergens vermeld wordt dat dit een gevolg is van de geweigerde regularisatieaanvraag, dat dit op zich reeds een schending is van de motiveringsverplichting van DVZ.

Dat immers de weigering tot regularisatie en het bevel om het grondgebied te verlaten op een en dezelfde dag zijn gegeven.

In arresten 77 128 en 77 130 van uw Raad van 13 maart 2012 oordeelde de algemene vergadering van uw Raad dat een beslissing die bestaat uit twee componenten -enerzijds “een beslissing tot beëindiging

van het verblijfsrecht" en anderzijds een "bevel om het grondgebied te verlaten" een beslissing is die één en ondeelbaar is.

Dit betekent dat bij vernietiging van de beslissing ook het bevel dient vernietigd te worden.

Dat de regularisatie of tenminste de weigering ervan dan ook duidelijk aan de basis ligt van het afleveren van het bevel terwijl dit niet in de motivering wordt vermeld.

Dat de motivering van dit bevel dan ook strijdig is met de instructies om het af te leveren en zeker niet afdoende gemotiveerd is aangezien er nergens sprake is van de motivering van de weigering tot regularisatie."

3.2.2. Aangezien het eerste middel, dat gericht is tegen de eerste bestreden beslissing, ongegrond is en er geen andere middelen worden aangevoerd die tot de nietigverklaring van de eerste bestreden beslissing kunnen leiden, dient niet te worden ingegaan op de door de verzoekende partijen in het tweede middel geopperde hypothese dat "indien de regularisatiebeslissing wordt vernietigd uiteraard het daaruitvolgende bevel dient vernietigd te worden".

Het tweede middel kan niet worden aangenomen.

4. Korte debatten

De verzoekende partijen hebben geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissingen kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel.

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twintig juni tweeduizend zestien door:

dhr. D. DE BRUYN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

D. DE BRUYN